

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/62/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200428
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3013200428.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: JUDr. O. Q., advokát, Legionárska 14, Trenčín, proti žalovanému: Slovenská advokátska komora, Kolárska 4, Bratislava, právne zastúpená JUDr. Evou Bušovou, advokátkou, Tobručná 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného sp. zn. 3ODS-6/13:840/2008 zo dňa 6. marca 2013, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S 85/2013-45 zo dňa 30. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S 85/2013-45 zo dňa 30. apríla 2014 m e n í tak, že z r u š u j e rozhodnutie žalovaného sp. zn. 3ODS-6/13:840/2008 zo dňa 6. marca 2013 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím VI. Disciplinárneho senátu pri Slovenskej advokátskej komore sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15. mája 2012 a v e c r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 140,- € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného sp. zn. 3ODS-6/13:840/2008 zo dňa 6. marca 2013 a nepriznal mu náhradu trov konania.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii s použitím § 33 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory potvrdil rozhodnutie VI. disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15. mája 2012 /ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“/ ako vecne správne v celom rozsahu. Týmto rozhodnutím VI. Disciplinárneho senátu pri Slovenskej advokátskej komore bol žalobca:

uznaný za vinného, že napriek tomu, že dňa 08.08.2006 prijal poverenie klienta O. P., bytom Z., prechodne G., ktorý mu v ten deň podpísal plnomocenstvo na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127

Ústavy Slovenskej republiky /ďalej len „Ústava SR“/ pre porušenie základných práv a slobôd, ústavnú sťažnosť nepodal,

čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, pretože závažným spôsobom porušil povinnosť advokáta uloženú v § 18 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a za to mu bolo uložené podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta vo výške 1.963,20 €. Podľa § 57 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii bol žalobca zaviazaný zaplatiť paušálne trovy disciplinárneho konania vo výške 327,20 € do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Zároveň bol žalobca oslobodený spod obvinenia podľa § 24 písm. a) Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory, v druhom skutku, podľa ktorého mal klient O. P. požiadať žalobcu dňa 12. februára 2008 o zaslanie písomností, vrátane zvukových ako aj elektronických záznamov, žalobca jeho žiadosti nemal vyhovieť, hoci klient mu uvedeného dňa vypovedal plnú moc.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu je jednoznačne toho právneho názoru, že k žiadnemu porušeniu procesných práv žalobcu v prejednávanej veci nedošlo. Sťažovateľ J. P. bol správnym orgánom 1. stupňa opakovane predvolaný, aby sa vyjadril k disciplinárnym previneniam žalobcu. Sťažovateľ sa však ani na jedno predvolanie nedostavil. Nakoľko skutkový stav opísaný sťažovateľom v sťažnosti je dostatočne podrobný, krajský súd rovnako ako správny orgán 1. stupňa zastáva názor, že vykonanie výsluchu sťažovateľa nie je potrebné pre náležité objasnenie veci. Prvostupňový správny orgán sa navyše oboznámil s obsahom zápisnice z pojednávania Okresného súdu Trenčín zo dňa 07.12.2009, sp. zn. 15C/61/2008 vo veci ochrany osobnosti žalobcu, v ktorej je uvedená podrobná výpoveď O. P. ku všetkým okolnostiam rozhodujúcim pre posúdenie viny žalobcu z disciplinárneho priestupku. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým vyjadreniam sťažovateľa, predkladať a navrhovať dôkazy. Konanie správneho orgánu 1. stupňa považuje krajský súd za súladné s právnymi predpismi.

K námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v jeho neprítomnosti krajský súd poukazuje na ustanovenie § 17 ods. 6 a 7 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory a uvádza, že pozvánka na disciplinárne pojednávanie nariadené na deň 06.03.2013 o 10:30 hod. bola žalobcovi riadne doručená dňa 07.02.2013. Dňa 06.03.2013 o 10:28 hod. doručil žalobca Slovenskej advokátskej komore e-mail, prostredníctvom ktorého ospravedlnil svoju neúčast' na odvolacom disciplinárnom pojednávaní a súčasne uviedol, že súhlasí s vykonaním odvolacieho disciplinárneho pojednávania v jeho neprítomnosti. Krajský súd teda nepovažuje námietku žalobcu v tomto smere za právne relevantnú.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu, krajský súd má za preukázané, že žalobca prijal dňa 08.08.2006 od sťažovateľa plnomocenstvá na podanie dovolania a ústavnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/2/2005 z 11.04.2006. Dovolanie žalobca podal v zákonom stanovenej lehote dňa 09.08.2006, ústavnú sťažnosť však žalobca za svojho klienta J. P. nepodal, čo potvrdil aj v správnej žalobe. Nepodanie ústavnej sťažnosti žalobca odôvodnil dohodou medzi ním a sťažovateľom, že ústavnú sťažnosť nepodá, nakoľko v čase udelenia predmetného plnomocenstva - mesačná zákonná lehota na jej podanie už uplynula. Z obsahu písomností, ktoré sú súčasťou správneho spisu, krajský súd zastáva názor, že sťažovateľ o dohode o nepodaní ústavnej sťažnosti nemal vedomosť. Z obsahu zápisnice spísanej na pojednávaní pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 15C/61/2008, ktoré sa konalo dňa 07.09.2012 vyplýva, že sťažovateľ sa so žalobcom dohodli tak na podaní dovolania ako i ústavnej sťažnosti. Krajský súd ďalej uvádza, že nemá za preukázané odvolanie plnomocenstva klientom J. P., v konaní nebola preukázaná existencia dohody medzi klientom a žalobcom, podľa ktorej advokát nebol povinný ústavnú sťažnosť podať a taktiež nebolo preukázané ani odstúpenie žalobcom od zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Tým, že žalobca nepodal za svojho klienta J. P. ústavnú sťažnosť už skôr, ako si nechal dňa 08.08.2006 od neho vystaviť osobitné splnomocnenie, porušil žalobca podľa názoru krajského súdu ustanovenia § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 586/2003 Z. z.

Krajský súd poukazuje na nálezy Ústavného súdu SR (I. ÚS 169/09, I. ÚS 84/2010, I. ÚS 153/2010, III. ÚS 200/2010, III. ÚS 114/2010), v ktorých Ústavný súd SR vyslovil názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po negatívnom rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu napadnutého dovolaním sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené má krajský súd za to, že z

dôvodu dovolania podaného v zákonom stanovenej lehote ostala sťažovateľovi na podanie ústavnej sťažnosti zachovaná lehota aj po udelení plnej moci zo dňa 08.08.2006, a preto tvrdenie žalobcu o uplynutí lehoty na jej podanie nie je podľa prvorozsudkového súdu dôvodné.

Žalobca v danom prípade vzniesol námietku premlčania, v zmysle ktorej mal disciplinárny senát ex offio zastaviť disciplinárne stíhanie žalobcu, a to aj s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/147/2008 a Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 392/2010-33. Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR III. ÚS 392/2010-33 krajský súd konštatoval, že v danom prípade sa ústavný súd zaoberal zásadou „zákaz reformatio in peius“, čo však nie je predmetom konania v danej veci. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/147/2008 krajský súd uviedol, že najvyšší súd riešil prípad, kedy bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovení týkajúcich sa plynutia premlčacej doby na uloženie pokuty, v danom prípade najvyšší súd aplikoval ustanovenia zákona o cestnej doprave, konkrétne § 35 ods. 4 veta prvá, z ktorého vyplýva, že pokutu možno uložiť do jedného roku odo dňa, v ktorom sa správny orgán dozvedel o konaní podľa odseku 1; najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k takémuto konaniu došlo. Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že subjektívna jednoročná prekluzívna doba na možnosť uloženia pokuty, aplikácie ktorej sa žalobca domáhal, sa vzťahuje iba na prípady riešené podľa ustanovení zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave, nie na ukladanie disciplinárnych opatrení podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, a to ani analogicky. V danom prípade bola sťažnosť J. P. doručená Slovenskej advokátskej komore dňa 25.02.2008 a návrh predsedu Revíznej komisie SAK bol doručený dňa 25.07.2008. Subjektívna lehota šiestich mesiacov v predmetnom prípade uplynúť nemohla. Rovnako nemohla uplynúť ani dvojročná objektívna lehota vo vzťahu k skutku, ktorého sa mal dopustiť žalobca po dni 08.08.2006, ak návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný dňa 25.07.2008. Krajský súd teda považuje vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že skutok uvedený v bode 1. prvorozsudkového rozhodnutia sa nepochybne stal, spáchal ho disciplinárne obvinený žalobca, pričom správne orgány uvedený skutok vo svojich rozhodnutiach dostatočne podrobne opísali. Správne orgány vyčerpávajúco uviedli, akými právnymi úvahami sa pri rozhodovaní riadili, podľa akých zákonných ustanovení postupovali a z akých vykonaných dôkazov vychádzali. Žalobca sa dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu 1. stupňa. Krajský súd zastáva názor, že žalovaný ako aj prvorozsudkový správny orgán postupovali v súlade s hmotnoprávnymi aj procesnoprávnymi ustanoveniami príslušných právnych predpisov, rozhodnutia sú preskúmateľné a dostatočne určité.

Pokiaľ ide o výšku disciplinárneho opatrenia - peňažnej pokuty, krajský súd uvádza, že žalobca porušil jednu z najvýznamnejších povinností advokáta voči svojmu klientovi, a teda má za to, že správne orgány uložili žalobcovi taký druh disciplinárneho opatrenia, ktorý je vzhľadom na rozsah porušenia povinnosti, povahu porušenej povinnosti, spôsob konania žalobcu, následok porušenia a mieru jeho zavinenia primeraný.

Prvorozsudkový súd sa v žiadnom smere nestotožnil ani s jednou námietkou vznesenou žalobcom. Dospel k záveru, že skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu sa stal, dopustil sa ho disciplinárne obvinený žalobca, skutok je disciplinárnym previnením a disciplinárne senáty rozhodli v súlade s návrhom Revíznej komisie SAK.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne tak, že rozhodnutie žalovaného sp. zn. 3ODS-6/13:840/2008 zo dňa 06.03.2013 v spojení s rozhodnutím VI. Disciplinárneho senátu SAK sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15.05.2012 ruší a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca má za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia celého postupu a rozsahu preskúmania, rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia

veci, riadenie sa pokynom klienta a nevypovedanie plnomocenstva v tejto súvislosti nie je disciplinárnym previnením, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov a vykonaných dôkazov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, korunný svedok O. P. nebol vypočutý, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť ako aj pre nedostatok dôvodov, v konaní žalovaného sú vady, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia

Žalobca v odvolaní uvádza, že krajský súd opomenul a pochybil v tom, že neuznal nezákonnosť disciplinárneho konania a tým aj nezákonnosť rozhodnutí, ktoré žalobca žalobou napadol.

Podľa žalobcu nebola zachovaná totožnosť skutku v návrhu na začatie disciplinárneho obvinenia a rozhodnutí VI. DS SA a v odvolacom rozhodnutí. Najskôr bol žalobca uznaný vinným, že nepodal ústavnú sťažnosť proti Uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 2/2005 z 11. apríla 2006 a potom, že nepodal sťažnosť proti Uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/23/2006 zo dňa 30. mája 2007 k čomu ani nebol poverený plnomocenstvom.

Svedok P. nebol vôbec v disciplinárnom konaní vypočutý, čím bolo podľa žalobcu porušené jeho právo na dôkaz ako jednu zo zložiek práva na obhajobu a tým bolo aj zmarené zistenie skutkového stavu veci. Žalovaný a ani prvostupňový disciplinárny orgán nevykonali žalobcom navrhované dôkazy, a to výsluch sťažovateľa O. P. a ani prípadnú konfrontáciu na odstránenie možných rozporov medzi disciplinárne obvineným a svedkom O. P.. Žalobca opakovane v odvolaní uvádza, že sťažnosť O. P. je založená na obvineniach, ktorých podstatou sú hrubé klamstvá, poukázal aj na rozpory v tvrdeniach medzi ním a sťažovateľom.

Žalobca ďalej v odvolaní namieta, že v čase podania návrhu na začatie disciplinárneho konania Revízná komisia SAK (teda v čase vzniesenia obvinenia), odvolací orgán - 3 ODS SAK neexistoval, teda podľa žalobcu by odvolacím orgánom malo byť Predsedníctvo SAK.

Žalobca opakovane uvádza, že ústavnú sťažnosť nepodal z dôvodu dohody s klientom o tom, že túto podávať nebude pre uplynutie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. Tým mal žalobca za to, že plnomocenstvo nemusel vypovedať. Vo vzťahu k podaniu ústavnej sťažnosti proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/23/2006 zo dňa 30. mája 2007, žalobca uvádza, že klient a sťažovateľ v jednej osobe nežiadal o uzavretie plnomocenstva na podanie ústavnej sťažnosti.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Z administratívneho a súdneho spisu súd zistil, že žalobca zastupoval O. P. v konaní vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/101/2002, následne v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne vo veci sp. zn. 3To/2/2005, ktorý zamietol odvolanie obžalovaného O. P.. O. P. následne splnomocnil žalobcu plnomocenstvom zo dňa 08.08.2006 na podanie dovolania a podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie základných práv a slobôd proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/101/2002 zo dňa 02.11.2004 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/2/2005 zo dňa 11.04.2006. Žalobca plnomocenstvo prijal. Žalobca podal v zákonnej lehote dovolanie voči predmetným rozhodnutiam. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo/23/2006 dňa 30.05.2007, ktorým dovolanie odmietol. Ústavnú sťažnosť žalobca za svojho klienta, v zmysle udelenej plnej moci nepodal.

Senát najvyššieho súdu z obsahu pripojeného administratívneho spisu ďalej zistil, že podaním doručeným Slovenskej advokátskej komore dňa 25.02.2008 podal O. P. sťažnosť na žalobcu. Revízná komisia Slovenskej advokátskej komory podala návrh na začatie disciplinárneho konania proti žalobcovi, ktorý bol Slovenskej advokátskej komore doručený dňa 25.07.2008. VI. Disciplinárny senát pri SAK Rozhodnutím sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15.05.2012 rozhodol tak, že žalobcu uznal za vinného, že napriek tomu, že dňa 08.08.2006 prijal poverenie klienta O. P., ktorý mu v ten deň podpísal plnomocenstvo na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie základných práv a slobôd, ústavnú sťažnosť nepodal a žalobcovi uložil disciplinárne opatrenie peňažnú pokutu vo výške 1.963,20 €.

Žalobca sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal. Odvolací disciplinárny orgán rozhodnutím sp. zn. 3ODS-6/16:840/2008 zo dňa 06.03.2013 potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15.05.2012.

Takto zistený skutkový stav veci nebol medzi účastníkmi sporný. Spornou otázkou zostalo, či medzi žalobcom a jeho klientom prišlo k dohode o tom, že žalobca napriek písomne udelenej plnej moci nebol povinný podať ústavnú sťažnosť.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom v čase začatia disciplinárneho konania (ďalej len „zákon o advokácii“) advokácia pomáha uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb (ďalej len „klient“) v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 1 ods. 2 zákon o advokácii výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu (ďalej len „právne služby“).

Podľa § 18 ods. 1 a ods. 2 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí. Advokát je povinný pri výkone advokácie konať čestne a svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o advokácii disciplinárnym previnením advokáta, euroadvokáta, zahraničného advokáta a medzinárodného advokáta alebo advokátskeho koncipienta je zavinené porušenie povinnosti vyplývajúcej z tohto zákona alebo z predpisu komory.

Podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii za disciplinárne previnenie možno uložiť ako disciplinárne opatrenie peňažnú pokutu až do výšky sto násobku minimálnej mesačnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom.

Podľa § 56 ods. 3 zákona o advokácii disciplinárny senát pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliada najmä na rozsah a povahu porušenej povinnosti, na spôsob konania, následok a mieru zavinenia.

Podľa § 57 ods. 1 a ods. 2 zákona o advokácii disciplinárne konanie vykonáva trojčlenný disciplinárny senát vymenovaný predsedom disciplinárnej komisie (§ 74) spomedzi jej členov. Postup orgánov komory pred začatím disciplinárneho konania a postup disciplinárnej komisie komory po jeho začatí podrobnejšie upraví disciplinárny poriadok komory. Zároveň upraví aj podrobnosti disciplinárneho konania, možnosti zrušenia právoplatného rozhodnutia disciplinárneho senátu predsedníctvom komory

(§ 70), ak bolo vydané v rozpore so zákonom alebo s predpisom komory.

Podľa § 57 ods. 7 zákona o advokácii ak tento zákon alebo disciplinárny poriadok komory priamo neupravujú niektoré postupy v disciplinárnom konaní alebo postavenie, práva a povinnosti účastníkov konania, použijú sa primerane ustanovenia osobitného predpisu. (Trestný poriadok).

Podľa § 58 ods. 1 zákona o advokácii disciplinárne konanie sa začína na návrh predsedu revíznej komisie (§ 73) alebo ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“).

Podľa § 58 ods. 2 zákona o advokácii v znení účinnom v čase podania návrhu na začatie disciplinárneho konania v tejto veci, návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr však do dvoch rokov odo dňa, keď k disciplinárnemu previneniu došlo.

Najvyšší súd s poukazom na uvedené zákonné ustanovenie dospel k záveru, že námietke žalobcu o zmeškaní lehôt na podanie návrhu na začatie disciplinárneho nemožno priznať úspech. Disciplinárne konanie sa začína na návrh predsedu revíznej komisie (§ 73) alebo ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“). Sťažnosť bola SAK doručená dňa 25.02.2008, predseda Revíznej komisie SAK podal návrh na začatie disciplinárneho konania dňa 25.07.2008, plná moc na podanie ústavnej sťažnosti bola žalobcovi udelená dňa 08.08.2006. Podľa citovaných ustanovení zákona, bol návrh na začatie konania podaný včas. Objektívna lehota dva roky bola dodržaná, rovnako i lehota subjektívna.

Disciplinárne obvinený má právo brániť sa a vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, z ktorých je obvinený, má právo navrhovať dôkazy. Disciplinárne obvinený si môže v disciplinárnom konaní zvoliť obhajcu spomedzi advokátov okrem advokáta, ktorý je v tej istej veci disciplinárne obvinený.

Podľa § 59 ods. 1 a ods. 2 zákona o advokácii proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým bolo disciplinárne obvinenému uložené písomné napomenutie, verejné napomenutie alebo peňažná pokuta, môže disciplinárne obvinený alebo navrhovateľ podať do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia odvolanie. Odvolanie sa podáva disciplinárnej komisii a má odkladný účinok. Navrhovateľ môže v lehote podľa odseku 1 podať odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým bol disciplinárne obvinený oslobodený alebo ktorým došlo k zastaveniu disciplinárneho konania. Toto právo má aj v prípade, ak disciplinárny senát rozhodne, že disciplinárne obvinený sa dopustil disciplinárneho previnenia, ale neuloží disciplinárne opatrenie.

Podľa § 59 ods. 4 zákona o advokácii disciplinárne obvinený môže požiadať súd o preskúmanie právoplatného rozhodnutia o disciplinárnom opatrení podľa osobitného predpisu.

Podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O. s. p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Ustanovenia § 214 ods. 1, 4 a 5 sa v konaní podľa tejto časti nepoužívajú.

Podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP dospel k záveru, že správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav a rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov .

V predmetnej veci ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia a postupu disciplinárneho orgánu o postihu za disciplinárny delikt - disciplinárne previnenie, s uložením peňažnej pokuty vo výške 1.963,20 €. Právoplatné rozhodnutie o uznaní advokáta za vinného z dopustenia sa disciplinárneho previnenia je preskúmateľné súdom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov).

Odvolací súd má na základe preskúmania súdneho a administratívneho spisu za preukázané, že sťažovateľ udelil žalobcovi dňa 08.08.2006 plnú moc na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie základných práv a slobôd. Žalobca ústavnú sťažnosť nepodal, čo aj sám potvrdil avšak s dodatkom, že sa na tom so sťažovateľom ústne dohodli. Žalobca nepodanie ústavnej sťažnosti odôvodňuje uzatvorením dohody medzi ním a sťažovateľom, že ústavnú sťažnosť nepodajú.

Najvyšší súd konštatuje rozporné tvrdenia žalobcu a sťažovateľa o podstatných a rozhodujúcich skutočnostiach a má za to, že takto zistený skutkový stav je nedostatočný na posúdenie veci. Z obsahu administratívneho spisu ako i zo samotných rozhodnutí má odvolací súd za preukázané, že disciplinárne orgány sťažovateľa nevypočuli. Ako dôkaz použili sťažovateľovu výpoveď v inej veci a to zo súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Trenčíne vo veci žalobcu JUDr. O. Q. vs. O. P. o ochranu osobnosti.

Odvolací súd je názoru, že takto získaný dôkaz je síce zákonným, avšak vzhľadom k tomu, že nejde o svedeckú výpoveď sťažovateľa, pred ktorou je svedok zároveň poučený aj o následkoch krivej výpovede a teda aj o trestnoprávnej zodpovednosti v prípade krivej výpovede, je použitie výpovede sťažovateľa ako účastníka konania v inej civilnej veci nepostačujúci na preukázanie tvrdených skutočností uvedených v sťažnosti a následne prevzatých i do návrhu na začatie disciplinárneho konania, ale i do preskúmaných rozhodnutí disciplinárnych orgánov.

Z predloženého spisového materiálu súd zistil, že žalobca bol prvostupňovým správnym orgánom oslobodený spod obvinenia, že nevyhovel žiadosti sťažovateľa ako svojho klienta o zaslanie písomností, vrátane zvukových ako aj elektronických záznamov, hoci v liste zo dňa 12.02.008 mu klient vypovedal plnú moc. Disciplinárny senát nemal za preukázané, že sa popísaný skutok stal, z čoho je možné vyvodiť, že žalobca sťažovateľovi vrátil požadované písomnosti vrátane zvukových a elektronických záznamov. Na základe uvedeného je možné dedukovať, že žalobca vrátil svojmu klientovi - sťažovateľovi spisovú dokumentáciu práve z dôvodu, že medzi nimi došlo k dohode o ukončení právneho zastupovania a teda aj k dohode o nepodaní predmetnej ústavnej sťažnosti. Tým, že správny orgán nevypočul sťažovateľa k rozhodným skutočnostiam, ktoré sú medzi ním a žalobcom sporné, odvolací súd dospel k záveru, že správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav na posúdenie veci. Podľa § 18 ods. 3 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k objasneniu veci, najmä výpovede svedkov, listiny, písomnosti a znalecké posudky.

Na podklade uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že vzhľadom na existujúci konflikt, ktorý medzi žalobcom a jeho klientom podľa obsahu spisov vznikol, o čom svedčí predčasné ukončenie právnych služieb na základe vypovedania plnej moci zo dňa 12.02.2008, je podľa názoru najvyššieho súdu potrebné doplniť dokazovanie a vypočúť sťažovateľa na skutočnosti, ktoré uviedol v sťažnosti, ktorá tvorila základ pre neskoršie podanie disciplinárneho návrhu a zostali medzi sťažovateľom a žalobcom sporné, a to v postavení svedka v disciplinárnom konaní.

Až po zrealizovaní výsluchu sťažovateľa bude možné o prípadnom disciplinárnom previnení žalobcu opakovane rozhodnúť. Zároveň bude potrebné, aby disciplinárne orgány zaujali stanovisko i k žalobcom

namietanej otázke, ktorou je premlčanie predmetného skutku.

Pokiaľ ide o výšku uloženej peňažnej pokuty, odvolací súd má za to, že prvostupňový, ako aj odvolací správny orgán nedostatočne odôvodnili výšku uloženej peňažnej pokuty. VI. Disciplinárny senát pri Slovenskej advokátskej komore v rozhodnutí sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15. mája 2012, konkrétne v II. časti odôvodnenia k uloženej pokute uvádza, že pri rozhodovaní o druhu disciplinárneho opatrenia senát prihliadal najmä na závažnosť previnenia, ako aj na okolnosti, za ktorých bolo spáchané. Čo sa týka osobných a rodinných pomerov disciplinárne obvineného, ten sa k uvedeným kritériám nevyjadril. Senát preto nezistil ani nemohol zistiť žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť v tomto smere pri rozhodovaní o druhu a výške disciplinárneho opatrenia relevantné. Za takéhoto stavu nemohol senát uvažovať o upustení od uloženia disciplinárneho opatrenia, naopak, mal za to, že uloženie disciplinárneho opatrenia v podobe uloženia pokuty je na mieste. Odvolací správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na strane 7 a 8 k výške uloženej peňažnej pokuty uvádza....intenzita porušenia povinnosti zodpovedá disciplinárnemu opatreniu podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii, teda peňažnej pokute vo výške 1.963,20 € uloženej pri dolnej hranici výmery peňažnej pokuty...disciplinárny senát uložil disciplinárne obvinenému taký druh disciplinárneho opatrenia, ktorý nie je neprimeraný s ohľadom na rozsah porušenia jeho povinnosti, povahu porušenej povinnosti, na spôsob konania disciplinárne obvineného, následok porušenia a mieru jeho zavinenia... Odvolací správny orgán ďalej poukazuje to, že disciplinárne obvinený porušil jednu z najvýznamnejších povinností advokáta voči svojmu klientovi, a to povinnosť chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta, riadiť sa jeho pokynmi a postupovať s odbornou starostlivosťou a taktiež dáva do pozornosti skutočnosť, že disciplinárne obvinený je skúseným advokátom zapísaným v zozname advokátov od roku 1993. S ohľadom na uvedené považuje druhostupňový správny orgán uloženie peňažnej pokuty pri dolnej hranici výmery peňažnej pokuty za rozhodnutie zodpovedajúce rozsahu a povahe disciplinárne obvineným porušenej povinnosti, spôsobu konania disciplinárne obvineného, ako aj následku a miere zavinenia.

Z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, s ohľadom aj na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok *Garcia Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999) je potrebné právo na inú právnu ochranu vykladať a uplatňovať tak, že aj rozhodnutie disciplinárneho orgánu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci.

Oba disciplinárne orgány vo svojich rozhodnutiach len všeobecne uviedli odôvodnenie výšky pokuty, ktoré však z hľadiska možného ďalšieho prieskumu v rámci správneho súdnictva nepostačuje. Správne uváženie podlieha súdnemu prieskumu v zmysle § 245 ods. 2 OSP. Najvyšší súd ako odvolací súd nemohol vzhľadom na vyššie uvedené, ponechať bez povšimnutia skutočnosť, že rozhodnutie prvostupňové i rozhodnutie žalovaného o uložení sankcie - pokuty v časti pokiaľ ide o jej výšku, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Len formálne konštatovanie, že pri uložení pokuty sa prihliadalo na závažnosť previnenia, ako aj na okolnosti, za ktorých bolo previnenie spáchané, je bez bližšieho odôvodnenia nepostačujúce a z pohľadu správneho súdu nepreskúmateľné. Nepostačí preto len uviesť, že výška pokuty bola stanovená v dolnej hranici výmery, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy stanovuje.

V súlade s vyššie uvedenými tvrdeniami a citovanými ustanoveniami zákona dospel najvyšší súd k záveru, že je v tomto prípade nevyhnutné rozhodnutie žalovaného i prvostupňové rozhodnutie zrušiť nie len z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, ale aj pre nepreskúmateľnosť rozhodnutí pre nedostatok dôvodov, najmä čo sa týka výšky uloženej pokuty (§ 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP).

Podľa § 250j ods. 7 O.s.p. sú správne orgány viazané právnym názorom súdu.

Vzhľadom na uvedené, senát najvyššieho súdu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S 85/2013-45 zo dňa 30. apríla 2014 zmenil a rozhodnutie žalovaného sp. zn. 3ODS-6/13:840/2008 zo dňa 6. marca 2013 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím VI. Disciplinárneho senátu pri Slovenskej advokátskej komore sp. zn. DS VI. - 56/08:840/2008 zo dňa 15. mája 2012 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní priznal náhradu trov konania pozostávajúcu zo súdnych poplatkov a to 70,- € za podanú žalobu a zo súdneho poplatku 70,- € za podané odvolanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celkovej výške 140,- € na účet žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.